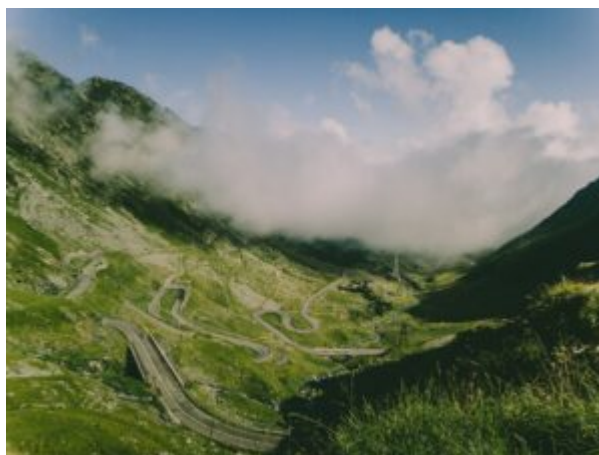


IERARHIA VOCAȚIILOR

Autor: Alin Vara | 5 iulie 2022



Există o ierarhie a vocațiilor, iar în cadrul acesteia, vocația profesională, adică sensul obișnuit al termenului în zilele noastre, este pe ultimul loc. Ierarhia are ca criteriu necesitatea ontologică și morală, înțeleasă nu ca o normă exterioară, ci ca orientare intrinsecă, supranaturală, a ființei umane.

Pe primul loc este *vocația la sfințenie*. Ea este o chemare universală, adresată tuturor ființelor umane, și decurge nu din vreo poruncă „bisericească”, ci din însuși actul creării fiecărei ființe umane, prin care aceasta este chemată la/creată pentru o viață veșnică „supranaturală”. Pun ghilimele pentru că însuși conceptul de „supranatural” este o invenție umană, a acestei lumi, prin care se trasează o falsă distincție între „natural” și „supranatural”, „legi umane” și „legi divine”, „autonomia cetății omului” și „exigențele Evangheliei” etc. Distincția, dacă există, este doar provizorie, convențională, un produs al unei perspective venite din interiorul timpului lumii. Desăvârșirea finală a creației și istoriei în orizontul Împărăției este de fapt perfect *naturală*, este necesitatea care poartă înainte o lume plăsmuită ca o contingentă absolută, *ex nihilo*, ca o simplă inflexiune a iubirii Trinitare. În această poveste, destinul omului este unul singur: viața veșnică în Dumnezeu. Ceea ce dinspre această lume pare „sfințenie”, o țintă dificilă, la care ajung doar cei desăvârșiți, nu este nimic altceva decât manifestarea timpurie, în istorie, în câteva persoane, a *destinului universal al lui Adam pluriipostatic*, Omul deja creat și mântuit, care așteaptă explicitarea, împlinirea în timp, om după om, a acestui act etern. Sfântul din calendar este „trailerul”, „teaserul” care îmi arată ceea ce trebuie să fiu și eu. Ceea ce *voi fi* și eu. „You shall love, whether you like it or not”, zice un personaj în filmul *To the Wonder* al lui Terrence Malick. În Biserica primară, toți creștinii erau numiți „sfinți”, oamenii deja mântuiți în Hristos. „Dumnezei sunteți și toți fiii ai Celui Preaînalt”. (Ps 81:6) Fie că va avea loc în timpul vieții sau după eoni de dureroasă purificare, împlinirea chemării de „dumnezei”, de sfinți, reprezintă însăși definiția naturii umane, a cărei desăvârșire eshatologică este voința lui Dumnezeu, care la rândul ei mișcă voința noastră.

La acest obiectiv (supra)natural se ajunge printr-o alegere personală care va implica mai mult angajament existențial decât orice altă profesie: starea de viață. Aici sunt două mari variante: căsătoria și celibatul. Ambele presupun un angajament radical pentru celălalt, o caritate cruciformă. Căsătoria este alegerea de a trăi, murind zilnic față de ego-ul tău, cu o persoană de sex opus până la sfârșit. Celibatul poate avea mai multe nuanțe: viață contemplativă, misionară sau de caritate în societate. Celibatul nu înseamnă „singurătate”, a fi „single”, „burlac convins” sau viața ușoară și plimbăreață a noului student etern al secolului nostru, trăind din bursă în bursă și din relație în relație; în schimb, este o alegere fermă, matură, de a-l sluji pe Dumnezeu și/sau pe aproapele într-o formă clară, articulată, definitivă. Aceasta este, așadar, cea de-a doua vocație, calea către prima.

Abia după acestea vine și vocația profesională. De la început aș spune că ideea acesteia mi se pare ușor supraevaluată, ba chiar marcată de elitism. Nu am auzit până acum de vocația de măturător, gunoier, muncitor în construcții, ba nici măcar de „IT-ist”. În schimb, tare multe am auzit și am citit despre vocația de scriitor, artist, medic, avocat, judecător, profesor. De la Platon încoace, desconsiderarea meseriilor tehnice, repetitive sau „umile” a fost o constantă în imaginația intelectualilor. A fi „intelectual”, „băiat citit”, cu privire visătoare, este o „vocație”, în vreme ce a munci în siderurgie e un „job”.

Câteva observații aici. Prima, că nu trebuie făcută o obsesie din căutarea vocației profesionale. Fără să le cauți pe primele două, totul va fi deșertăciune. Nu vei fi împlinit, nici măcar cu postul acela de lector universitar. (Acea dintre noi care am fost studenți putem depune mărturie asupra tipologiei caracterelor profesorilor universitari; unii dintre ei sunt oameni „ciudați”, dificili; unora le lipsește fundamentală caritate cerută unui dascăl; alții nu pot nici măcar să poarte o conversație normală, relaxată. Vi se pare că aceștia sunt oameni împliniți?) A doua, unii oameni pot avea mai multe vocații, adică talente, înclinații; unele se descoperă relativ târziu. Nu reușești pe un drum, vezi ce-ți mai place să faci sau ce ți-ar fi plăcut dintotdeauna să faci! A treia, orice muncă este sfântă, este darul lui Dumnezeu și contribuie la îmbunătățirea acestei lumi. Nu e chiar așa de important unde vei lucra. Important este cât vei iubi.

Las la final câteva mici sfaturi pentru discernământ, procesul de a-ți alege starea de viață sau profesia.

Lasă toate dimensiunile persoanei tale să vorbească: pasiuni, sentimente, rațiune. Te-ai îndrăgostit de cineva? Excelent! Vezi cu luciditate și ce valori fundamentale are. Vrei să „dai la Drept” pentru că e „de viitor”? Judeci bine. Dar inima ce-ți spune, ce ți-ar plăcea să faci cu pasiune de copil, 12 ore pe zi?

Cere mereu sfat.

Vezi unde, când, în ce situații sau cu ocazia căror gânduri simți pace interioară, o

fericire calmă, interiorizată. Acest tip de pace e semnul prezenței Duhului Sfânt. Poate încercă să-ți spună ceva.

O înclinație interioară autentică se confirmă în timp. Lasă timpul să vorbească.

Nu lua niciodată decizii în momente de tulburare! Așteaptă calmarea apelor interioare.

Nu aștepta să ai claritate perfectă pentru a lua o decizie, fiindcă rareori există așa ceva. Întotdeauna se și pierde ceva, renunțăm la ceva. De la un punct, trebuie să facem un act de voință și să alegem *ceva*, chiar dacă nu avem siguranță absolută. Dumnezeu e bun și îți va da haruri nebănuite pentru a te întări pe acest drum.

Dacă vrei și poți, roagă-te.

Dar indiferent ce vom alege în această viață, ea va trece ca o umbră risipită de Lumina milostivirii infinite. Vom fi bine.

Imagine: Unsplash